

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoP/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117207021
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4117207021.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci navrhovateľa: G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., proti osobe ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné: G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. - V., K. XXX/XXX, zastúpená Z. Q., bytom I., K. XXX, o určenie výživného na rodiča, o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 4. apríla 2019 č.k. 25Pc/5/2017- 432, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že návrh navrhovateľa zamietá. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Navrhovateľ sa podaným návrhom zo dňa 07.03.2017 domáhal výživného na rodiča od plnoletej dcéry - osoby, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné (ďalej povinná osoba) vo výške 200 eur mesačne. Návrh odôvodnil tým, že je ZŤP, má len invalidný dôchodok a pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav nie je schopný zabezpečiť so prostriedky na primeranú výživu. Dcéra je sebestačná schopná vykonávať prácu, pričom on spolu s jej matkou jej darovali nehnuteľnosť z ktorej ho deložovala. Neodkladné opatrenie o jeho práve v dome bývať dcéra nerešpektuje. Doplnil, že rozsudkom bolo výživné na rozvedeného manžela zamietnuté.

2. Súd prvej inštancie vo veci prvý krát rozhodol rozsudkom zo dňa 18. júla 2018 č.k. 25Pc/5/2017- 60 tak, že povinnú osobu zaviazal na príspevok na výživu v sume 32 eur od 01.04.2017. Zročné výživné za obdobie od 1.4.2017 do 31.7.2017 určil v sume 128 eur s tým, že povinná osoba je povinná zaplatiť ho navrhovateľovi do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Posledným výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

3. Na základe odvolaní oboch strán sporu rozhodoval Krajský súd v Nitre č.k. 7CoP/4/2018- 176 zo dňa 28.6.2018, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zdôraznil, že vzhľadom na zjavné konflikty medzi účastníkmi konania, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zisťovať, či má navrhovateľ nárok na výživné voči plnoletej dcére v dôsledku prípadného rozporu jeho konania s dobrými mravmi. Na dôsledné zistenie tejto skutočnosti bolo nevyhnutné vypočuť ako účastníčku konania - dcéru navrhovateľa.

4. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie opravil výšku zročného výživného uvedeného vo výroku toho rozhodnutia vyhláseného dňa 04.04.2019 zo sumy 450,14 eur na sumu 473,53 eura. Druhým výrokom zaviazal G. Q. ako povinnú osobu prispievať na výživu G. Q. ako navrhovateľa mesačne sumou 25,- eur vždy do 15 dňa toho ktorého mesiaca k rukám navrhovateľa, počnúc od 01.04.2017 do 08.10.2017, od 23.02.2018 do 29.05.2018, od 15.06.2018. Zročné výživné za obdobie od 01.04.2017

do 31.03.2019 v sume 473,53 eura súd povolil povinnej osobe splácať v mesačných splátkach po 25,- eur spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 66, § 67 ods. 1, 75 ods. 1,2 § 77 ods. 1 Zákona o rodine, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho mal preukázané, že navrhovateľ je otcom osoby povinnej podľa návrhu platiť výživné, s ktorou nežije v spoločnej domácnosti. Navrhovateľ a matka povinnej osoby sú rozvedení a navrhovateľov návrh na platenie výživného od rozvedenej manželky bol súdom právoplatne zamietnutý (sp.zn. 15C/75/2015 OS Nitra). Po tom ako v minulosti s bývalou manželkou daroval povinnej osobe domovú nehnuteľnosť a dcéra mu od januára 2015 neumožnila vstup do domu, nemá riadne bývanie. Povinná osoba ani napriek právoplatnému neodkladnému opatreniu súdu (sp.zn. 8C/76/2014 OS Nitra) neumožňuje užívať mu domovú nehnuteľnosť a bývať tam. Navrhovateľ má ešte jednu plnoletú dcéru, od ktorej nechcel žiadať výživné, pretože na rozdiel od povinnej osoby jej nič nezanechal. Povinná osoba nesúhlasila s návrhom navrhovateľa v plnom rozsahu.

5. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že navrhovateľ mal na povinnú osobu, ešte ako na maloleté dieťa určené výživné v rozsahu 30% zo sumy životného minima, a to rozhodnutím 26P/384/2012 zo dňa 24.04.2013, ktorým bolo súčasne manželstvo navrhovateľa a matky povinnej osoby rozvedené. Navrhovateľ je invalidný dôchodca, poberá dôchodok v sume 168 eur (rok 2017), resp. 176,60 eur (rok 2019), iný pravidelný príjem nemá, podľa posudku sociálneho zabezpečenia (č.l. 191) nie je schopný vykonávať žiadne sústavné zamestnanie. Je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom. V roku 2017 si privyrobil na základe dohody sumu 586,45 eura. Čo sa týka povinnej osoby súd zistil, že v období od 01.04.2017 bola nezamestnaná, v období od 09.10.2017 do 22.02.2018 a od 30.05.2018 do 14.06.2018 bola evidovaná na úrade práce. Od 15.06.2018 je zamestnaná a od 11.11.2018 do rozhodnutia súdu bola práceneschopná. V čase keď bola nezamestnaná a nebola evidovaná na úrade práce bola dobrovoľne nezamestnaná, zdržiavala sa na Slovensku a v Nemecku, finančne ju podporovala matka a priateľ. Od júna do októbra 2018 mala príjem 403 eur, 755 eur, 558 eur, 663 eur, 710 eur. Od Sociálnej poisťovni poberá PN v sume 161,20 eur za november 2018, po 499,70 za mesiac december 2018 január 2019, za február 2019 sumu 451,40 eura. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vzťahy medzi účastníkmi sú problematické, nekomunikujú spolu, majú medzi sebou spory. Poukázal na to, že Okresný úrad Nitra dňa 05.12.2014 uložil navrhovateľovi pokutu 20 eur za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, keď vulgárne nadával povinnej osobe dňa 04.12.2014. Z predložených listín ďalej súd zistil, že v období január 2014 až august 2014 dlhoval navrhovateľ na výživnom na dcéru - povinnú osobu sumu 217,04 eura, za september 2014 až január 2015 sumu 135,65 eura, od februára 2015 do mája 2015 dlhoval sumu 108,52 eura. Ohľadne neplatenia výživného boli podané trestné oznámenia, tieto boli zastavené, odložené, resp. odmietnuté. Navrhovateľ zdôvodňoval riadne neplatenie výživného, nízkym príjmom, zdravotnými problémami, ako aj skutočnosťou, že bol vyhodený z domu 21.01.2015 povinnou osobou a stal sa bezdomovec.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že tvrdenia povinnej osoby a jej matky, že navrhovateľ požíval neprimerane alkohol, spôsobil si zranenia pre ktoré nemôže pracovať a bol voči povinnej osobe verbálne násilný, nebolo preukázané, okrem uvedenej pokuty 20 eur. Poukázal tiež na to, že dňa 22.04.2016 bolo vydané neodkladné opatrenie podľa ktorého je povinná osoba povinná umožniť navrhovateľovi bývanie v jej domovej nehnuteľnosti (potvrdené uznesením KS v Nitre zo dňa 28.06.2016), povinná osoba však toto rozhodnutie absolútne nerešpektuje. Dôvodila, že má psychické problémy čo však nedokladovala. S poukazom na vykonané dokazovanie súd určil povinnej osobe sumu na výživu navrhovateľa vo výške 25 eur mesačne od 01.04.2017, teda od dátumu ako navrhovateľ žiadal po podaní návrhu do 08.10.2017, od 23.02.2018 do 29.05.2018 a od 15.06.2018 a vo zvyšku návrh zamietol. Uviedol, že navrhovateľ nemá možnosť sa zamestnať vzhľadom na svoj zdravotný stav, pričom situácia navrhovateľa odôvodňuje jeho oprávnené právo na uplatnenie si finančnej pomoci v zmysle zákona o rodine a domáhať sa výživného od detí. Poukázal na to, že má dve plnoleté deti a aj keď logicky zdôvodnil, prečo sa výživného nedomáhal aj od druhej dcéry M. súd musel pri určení výšky výživného od povinnej osoby zohľadniť aj skutočnosť, že vyživovacia povinnosť (pokiaľ o tom nebude právoplatne inak rozhodnuté) má voči navrhovateľovi aj druhá dcéra. Uviedol, že povinná osoba bola nezamestnaná, obdobia od 09.10.2017 do 22.02.2018 a od 30.05.2018 do 14.06.2018 aj evidovaná na úrade práce a predtým ako sa zamestnala nemala žiaden príjem a žila s priateľom a u matky. Okrem uvedeného obdobia evidencie nezamestnanej, nebola evidovaná ako nezamestnaná, nežiadala o sociálne dávky. Súd preto objektívne vychádzal z toho, že ak nemá záujem sa evidovať ako nezamestnaná, nespolupracuje s úradom práce a nežiada o sociálne dávky, nemá záujem pracovať je finančne dostatočne zabezpečená, z čoho možno vyvodit' záver, že jej finančný status je minimálne na úrovni minimálnej mzdy ktorá je vo výške 435 eur (rok 2017). Od kedy

sa povinná osoba zamestnala mala príjem 403 až 755 eur za mesiac (403 eur za odpracovanie polovice mesiaca). Okrem obdobia kedy bola povinná osoba nezamestnaná a evidovaná na úrade práce, podľa názoru súdu bola a je schopná zabezpečiť navrhovateľovi primeranú výživu.

7. Súd prvej inštancie sa v doplnenom dokazovaní podrobne zaoberal aj tým, či výživné nie je v rozpore s dobrými mravmi. Zistil, že vzťahy strán sú jednoznačne komplikované, ide o odcudzenie zo strany povinnej osoby založené na konaní navrhovateľa voči jej osobe. Súd mal však preukázaný len jeden priestupok za vulgárne výrazy navrhovateľa voči povinnej. Navrhovateľ si krátke tri obdobia neplnil voči povinnej osobe ako maloletej vyživovaciú povinnosť, vždy si dodatočne svoju povinnosť splnil. Podľa súdu pritom mal objektívne dôvody pre ktoré výživné nehradil pravidelne, a to zdravotné problémy spojené s vyššími nákladmi. Dodal, že neuhrádzaniu výživného na kratšiu dobu predchádzalo aj konanie povinnej osoby ktorá navrhovateľa vystaňovala z domu kde mal právo bývať a ďalšie bývanie mu neumožnila, navrhovateľ si tak musel zabezpečiť iné bývanie. Zároveň súd poukázal na to, že povinná osoba nepracovala, aj keď nemala objektívne prekážky, bola aj dobrovoľne nezamestnaná. Zdôraznil, že povinná osoba však po dlhší čas nerešpektuje právoplatné rozhodnutie súdu o umožnení bývania navrhovateľovi čím mu úmyselne zvyšuje jeho náklady. Jednoznačný základný problém strán a aj potreba podpory navrhovateľa na výživu je v tom, že povinná osoba úmyselne nerešpektuje rozhodnutie súdu, koná v rozpore s dobrými mravmi v takej intenzite, že spôsobuje väčšiu nepravosť ako by sa zdalo u navrhovateľa, ktorý jednal z objektívne ospravedlniteľných dôvodov (okrem priestupku). Zohľadniac všetky argumenty mal súd za to, že konanie navrhovateľa nie je v rozpore s dobrými mravmi pre ktoré by mu súd nárok na výživu nepriznal. Súd určil sumu na výživu navrhovateľa zohľadniac skutočnosť, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa príspevku aj od druhého dieťaťa, nie je úplne bez príjmu, dokázal si privyrobit, pričom povinná osoba mala väčšinu obdobia nižší príjem (na hranici minimálnej mzdy, jej možnosti boli obmedzené), je práceneschopná, ale na druhej strane neoprávnene navyšuje náklady navrhovateľa a tento si nedokáže pokryť svoje nevyhnutné potreby. Vo zvyšku súd návrh zamietol, teda sumu nad priznanú výšku 25 eur mesačne a celkovo nepriznal nárok navrhovateľa za obdobie od 09.10.2017 do 22.02.2018 a od 30.05.2018 do 14.06.2018, kedy bola povinná osoba nezamestnaná, evidovaná na úrade práce. Zročné výživné v sume 473,53 eura (17x25, 6,45 /október 2017/, 5,36/február 2018/, 23,39/máj 2018/, 13,33/jún 2018/) za obdobie od 01.04.2017 do 31.03.2019 súd umožnil povinnej osobe splácať v mesačných splátkach po 25 eur spolu s bežným príspevkom od právoplatnosti tohto rozhodnutia pod hrozbou straty výhody splátok. Záverom uviedol, že v zmysle § 232 CSP súd vo výroku opravil nesprávne vypočítané zročné výživné, keď pri vyhlásení rozsudku nezapočítal mesiac máj 2018, preto nesprávny výpočet súd opravil podľa § 224 CSP. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie povinná osoba dôvodiac, že súd nariadil povinnej osobe platiť výživné na navrhovateľa aj napriek tomu, že navrhovateľ si sám neplnil vyživovaciú povinnosť voči povinnej osobe v období keď bola nepľnoletá. Povinnú výživu zanedbal opakovane, úmyselne. Namietala tiež, že súd nebral do úvahy ďalšie porušenie dobrých mravov zo strany navrhovateľa voči povinnej, o čom svedčí Rozkaz o uložení sankcie za priestupok. Uviedla, že navrhovateľ porušil dobré mravy, keď sa nechoval ako otec, sústavne nadával povinnej osočoval ju a vyhrážal sa jej aj jej matke zlikvidovaním. Bola toho názoru, že súd prvej inštancie nemal prihliadať na iný súdny spor, ktorý sa vedie na Okresnom súde a nesúvisí s pojednávaním o výživnom. Opätovne zdôraznila, že navrhovateľ si svoje zdravotné ťažkosti spôsobil opakovane sám pod vplyvom alkoholu. Žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie.

9. Odvolanie proti rozsudku podal aj navrhovateľ, a to voči výroku, ktorým súd prvej inštancie určil výšku výživného sumou 25 eur mesačne. Namietal, že výška určeného výživného je nižšia ako 30% sumy životného minima. Súd tiež nezohľadnil skutočnosť, že povinná mala na svojom účte sumu 32 000 eur, ktoré jej darovala matka. Uviedol, že povinná od 15.6.2018 bola zamestnaná, jej priemerný zárobok za obdobie od 15.6.2018 bol cca 700,- eur, následne bola na dovolenke v Bulharsku a napriek tomu súd určil výšku výživného na navrhovateľa 25,- eur. Poukázal aj na to, že od konca novembra 2018 je povinná účelovo chorá (nedodržiava liečebný režim, navštevuje rôzne bary), pričom výška nemocenských dávok, ktoré povinná dostáva je cca 500 eur mesačne. Súd prvej inštancie nebral do úvahy ani majetkové pomery povinnej, ktorá je vlastníčkou rodinného domu a je účastníčkou dedičského konania po starom otcovi, čo potvrdila aj jej matka. Záverom poukázal na kritériá pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti uvedené v ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že povinná osoba je povinná prispievať na výživu navrhovateľa mesačne sumou 200 eur od 15.6.2018 a za obdobie od 1.4.2017 do 14.6.2018 je to suma 32,- eur mesačne. V časti zročného výživného navrhol sumu 473,53 eura zmeniť na sumu 2.969,09,- eura, tj. 32- eur mesačne od 1.4.2017

do 14.6.2018 a 200,- eur mesačne od 15.6.2018 do 30.6.2019 s tým, že ho povolí súd splácať povinnej osobe v mesačných splátkach po 100- eur spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok.

10. K odvolaniu povinnej osoby sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý uviedol, že priestupok, ktorého sa mal dopustiť voči povinnej osobe nie je doposiaľ právoplatný. Dodal, že tieto rodinné konflikty sú konflikt medzi rovnocennými stranami (G. už nie je maloletá, závislá na otcovi), čo nemožno považovať za násilie. Opakované tvrdenia povinnej, že navrhovateľ si svoje zdravotné ťažkosti spôsobil sám pod vplyvom alkoholu, sú ničím nepodložené klamstvá, pričom povinná o tom nepredložila žiadne dôkazy. Bol toho názoru, že práve povinná osoba hrubo porušuje dobré mravy, keď bezprávne deložovala navrhovateľa z rodinného domu, dňa 21.1.2015 a dlhodobo nerešpektuje neodkladné, a vykonateľné súdne nariadenie, čím zvyšuje navrhovateľovi náklady na bývanie. Uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti, že povinná osoba má platiť výživné na navrhovateľa.

11. K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila povinná osoba, ktorá uviedla, že navrhovateľ zavádza súd tvrdením, že matka darovala povinnej peniaze, pričom aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o peniaze matky. Dodala, že je nepravdivé aj tvrdenie navrhovateľa o tom, že je účastníčkou dedičského konania po jej starom otcovi, pretože toto sa toho času ani nezačalo. Zdôraznila, že navrhovateľovi bola uložená sankcia za priestupok voči nej, pričom po rokoch podal na súd návrh na preskúmanie rozhodnutia. Okresný súd v Nitre však žalobu uznesením zo dňa 27.3.2019 č.k. 11S/143/2016- 201 zamietol.

12. Navrhovateľ k vyjadreniu povinnej osoby uviedol, že vo veci vedenej pod sp.zn.11S/143/2016 nebolo právoplatne rozhodnuté odvolacím súdom. Dôvodil, že práve povinná hrubo porušovala dobré mravy voči nemu, keď ho deložovala z rodinného domu a nerešpektovala neodkladné nariadenie súdu, čím mu zvyšuje náklady na bývanie. Z tohto dôvodu je voči povinnej vedené trestné konanie, pričom uznesením ORPZ zo dňa 2.5.2019 jej bolo vznesené obvinenie za prečin neoprávnený zásah do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru.

13. Povinná osoba doručila súdu dňa 17.2.2020 podanie, v ktorom oznámila, že je tehotná, bude slobodnou matkou a je tiež evidovaná ako nezamestnaná.

14. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“ a § 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal vec na nariadenom odvolacom pojednávaní § 385 CSP a po prejedaní veci, na ktorom odvolací súd zopakoval dokazovanie dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba § 388 a 390 CSP zmeniť a návrh navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

15. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie prečítaním listín, ktoré tvorili obsah spisu, v zmysle § 384 ods. 3 CSP doplnil dokazovanie výsluchom navrhovateľa a zástupkyne povinnej osoby, oboznámením listín - správa o psychologickom vyšetrení odporkyne, výzva na vyplatenie výživného, zápisnica o trestnom oznámení, Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 2.5.2017, Uznesenie OP Nitra zo dňa 30.5.2019, Tehotenský preukaz, Oznámenie ÚPSVaR, Zmluva o zriadení záložného práva, Uznesenie OR PZ Nitra zo dňa 24.2.2020, Lekársky nález, Rozhodnutie o výške invalidného dôchodku, Rozsudok KS v Nitre sp. zn. 5Co/35/2016-229 zo dňa 15.2.2017, Uznesenie KS v Nitre zo dňa 27.3.2019 11S/143/2016-201 a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

16. V predmetnej veci podali odvolanie obaja účastníci konania. Navrhovateľ nesúhlasil s určenou výškou výživného a povinná osoba namietala určenie vyživovacej povinnosti z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom sa súd prvej inštancie zaoberal aj posudzovaním dobrých mravov, pričom ustálil, že konanie navrhovateľa nie je v rozpore s dobrými mravmi pre ktoré by mu súd nárok na výživu nepriznal. Odvolací súd po doplnení dokazovania na nariadenom pojednávaní na rozdiel od súdu prvej inštancie zastal názor, že priznanie vyživovacej povinnosti na navrhovateľa zo strany povinnej osoby (jeho dcéry) by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

17. Navrhovateľ svoj návrh na priznanie vyživovacej povinnosti odôvodňoval skutočnosťou, že povinná mu neumožnila bývať v rodinnom dome, ktorý jej ešte ako 5-ročnej daroval spolu s jej matkou. V roku 2015 jeho dcéra vymenila zámky a odvtedy ho do rodinného domu nepustila. Poukazoval tiež na právoplatné uznesenie Okresného súdu v Nitre o predbežnom opatrení č.k. 8C/76/2014- 139 zo dňa 22.4.2016, podľa ktorého mu mala jeho dcéra umožniť bývanie v predmetnej nehnuteľnosti. Z dokazovania vyplynulo, že povinná osoba toto rozhodnutie nerešpektovala, preto je vedené trestné konanie a uznesením ORPZ Nitra zo dňa 2.5.2019 bolo G. Q. vznesené obvinenie za prečin neoprávnený zásah do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru. Uznesením Okresnej prokurátorky zo dňa 30.5.2019 bola časť uznesenia zrušená a súčasne bolo uložené vyšetrovateľovi ORPZ, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Uznesením ORPZ Nitra zo dňa 24.2.2020 bolo opätovne v danej veci vznesené obvinenie G. Q.. Toto trestné konanie doposiaľ nie je skončené.

18. Odvolací súd v rámci vykonaného dokazovania tiež zistil, že na Okresnom súde v Nitre prebieha konanie o vrátenie daru pod sp.zn. 8C/76/2014, v ktorej veci sa navrhovateľ ako žalobca domáha voči povinnej ako žalovanej vrátenia daru - nehnuteľnosti, ktorú jej v minulosti daroval. V tomto konaní o určenie vyživovacej povinnosti pritom navrhovateľ tiež argumentuje nemožnosťou užívať predmetný rodinný dom, v dôsledku čoho mu vznikajú náklady na bývanie. Odvolací súd je toho názoru, že skutočnosť, že navrhovateľ nemá zabezpečené bývanie v predmetnej nehnuteľnosti nemôže byť jediným dôvodom na určenie vyživovacej povinnosti voči dcére. Túto argumentáciu môže uplatniť navrhovateľ predovšetkým v konaní o vrátenie daru, ako aj dôvody, pre ktoré ho dcéra z užívania nehnuteľnosti vylúčila, resp. mu aj v súčasnosti neumožňuje ďalšie užívanie rodinného domu. Z listinných dôkazov predložených v tomto konaní vyplýva, že medzi účastníkmi sú vo veľkej miere narušené rodinné vzťahy. Zlé vzťahy boli prioritne najskôr medzi bývalými manželmi - navrhovateľom a Z., o čom svedčí, že navrhovateľ bol uznaný vinným z priestupku za konanie voči rozvedenej manželke dňa 18.3.2013, spis OU Nitra pk877/2013/A/2013/14 091-PK, a to za nadávanie rozvedenej manželke. Hrubé správanie navrhovateľa však bolo preukázané aj vo vzťahu k dcére, a to v prípade priestupku, o ktorom bolo rozhodnuté Rozkazom o uložení sankcie za priestupok zo dňa 5.12.2014 a v zmysle ktorého vulgárne nadával svojej dcére dňa 4.10.2014 (celkovo boli vedené 4 priestupkové konania navrhovateľa voči dcére). Odvolací súd tiež poukazuje na rozsudok Okresného súdu v Nitre č.k. 15C/75/2015- 143 zo dňa 10.11.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/35/2016- 229 zo dňa 15.2.2017, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela voči účastníčke konania Z. Q.. Krajský súd v Nitre vo svojom potvrdzujúcom rozsudku konštatoval, „že priznanie príspevku na výživu navrhovateľa ako rozvedeného manžela by bolo v rozpore s dobrými mravmi. A to s ohľadom na jeho správanie k rozvedenej manželke počas manželstva i po rozvoďte, taktiež k dcére, keďže v nadmernej miere požíval alkoholické nápoje, i vzhľadom na skutočnosť, že neplatil a neplatí riadne súdom určené výživné na dcéru.“

19. Odvolací súd mal aj v tomto konaní z dokazovania za preukázané, že navrhovateľ si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči dcére. Ako uviedol aj súd prvej inštancie navrhovateľ si neplnil výživné počas troch období v rokoch 2014- 2015, čoho dôsledkom boli podané trestné oznámenia. Zástupkyňa povinnej i povinná G. Q. v priebehu konania uvádzali, že dôvodom znemožnenia bývania navrhovateľa v jej rodinnom dome, bola skutočnosť, že tento v nadmernej miere požíval alkohol a k nej a jej matke sa správal agresívne. Povinná predložila aj psychologickú správu Mgr. Karola Zabáka, v ktorej popisuje spolužitie s otcom a zároveň v nej psychológ konštatuje, že opakované stretnutia a konfrontácie s osobou otca zvyrazňujú u menovanej príznaky a upevňujú akútnu stresovú reakciu. V odvolacom konaní povinná osoba poukázala aj na skutočnosť, že v súčasnosti je tehotná a evidovaná ÚPSVaR ako nezamestnaná.

20. Výsluchom navrhovateľa v odvolacom konaní bolo preukázané, že tento mal dve dopravné nehody, a to v roku 1987 a 1997. Práve v dôsledku úrazu, ktorý navrhovateľ utrpel pri dopravnej nehode v roku 1987 v Nitre mu bol priznaný invalidný dôchodok. Dopravnú nehodu zavinil on sám pod vplyvom alkoholu, čo potvrdil vo svojej výpovedi. Navrhovateľ tiež dodal, že aj dopravnú nehodu v roku 1997 v Bratislave zavinil on a pravdepodobne ju tiež spôsobil pod vplyvom alkoholu.

21. Vzhľadom na zistené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že priznanie vyživovacej povinnosti na navrhovateľa zo strany jeho dcéry by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že dcéra navrhovateľa nemôže niesť následky za to, že navrhovateľ si svojím nezodpovedným a protiprávnym konaním zapríčinil súčasný invalidný stav, pre ktorý podľa jeho tvrdenia, nemôže vykonávať inú prácu a jeho jediným príjmom je len invalidný dôchodok. Odvolací súd tiež posudzoval správanie navrhovateľa vo vzťahu k povinnej osobe, pretože nie je zanedbateľná ani skutočnosť, že samotný navrhovateľ si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť voči povinnej, čo viedlo až k podaniu trestných oznámení. V konaní bolo nesporne preukázané aj protiprávne konanie navrhovateľa voči povinnej osobe, ktorej vulgárne nadával, za čo mu bola v priestupkovom konaní uložená sankcia. Všetky tieto skutočnosti viedli k záveru, že priznanie výživného navrhovateľovi by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

22. Na základe všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, a preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietol podľa § 388 CSP.

23. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).